

پرواز آزمایشی بشقاب‌پرنده ناسا بر فراز اقیانوس

ناسا پس از چندین روز تاخیر در نهایت روز دوشنبه پرواز آزمایشی فضایی بشقاب‌پرنده شکل خود را که در مأموریت‌های آینده انسان به مریخ نقشی کلیدی به عهده خواهد داشت، اجرا کرد.

همشهری آنلاین: ناسا پس از چندین روز تاخیر در نهایت روز دوشنبه پرواز آزمایشی فضایی بشقاب‌پرنده شکل خود را که در مأموریت‌های آینده انسان به مریخ نقشی کلیدی به عهده خواهد داشت، اجرا کرد.

براساس گزارش CNN، در این پرواز آزمایشی بالونی غول‌پیکر بشقاب‌پرنده مافوق صوت و کم‌چگالی را از سکوی آزمایشی مجتمع تست‌های موشکی نیروی دریایی آمریکا در هاوایی به بالا کشید.

زمانی که بالون به ارتفاع مورد نظر در 32 کیلومتری از زمین رسید، متصدیان بشقاب‌پرنده LDS را از بالون جدا کردند تا به تنهایی به پرواز درآمده و مهمترین بخش آزمایش، یعنی آزمودن کارایی چتر نجاتی به وسعت 30 متر اجرا شود.

در این مرحله از آزمایش چتر از مخزن خود خارج شد اما باز نشد و پرواز آزمایشی ناسا با شکست مواجه شد. اولین دور این آزمایش سال گذشته انجام گرفت که در آن آزمایش چتر به کلی از مخزن خود خارج نشده و بشقاب‌پرنده در میان آهای اقیانوس سقوط کرد. اما در این آزمایش طرحی جدید از چترهای نجات مورد بررسی قرار گرفته‌است که به گفته ناسا بزرگترین چتر نجاتی‌است که تاکنون برای فرود روی مریخ مورد آزمایش قرار گرفته‌است.

تکنولوژی مورد استفاده در تولید این چتر نجات، کاهش شتاب حین ورود به اتمسفر تا زمانی که فضاپیما روی مریخ فرود بیاید، از زمان عملیات وایکینگ ناسا تا کنون وجود داشته‌است. این مأموریت در سال 1976 انجام شد و توانست دو مریخ‌نورد را روی سطح مریخ بنشاند.

از آن زمان به بعد طرح اولیه چتر نجات‌های واکینگ‌ها مورد استفاده قرار گرفته‌اند و آخرین نمونه کاربری آن در عملیات فرود آوردن کاوشگر کنجکاو روی مریخ در سال 2012 بوده‌است.

اما ناسا اکنون به تکنولوژی بهبودیافته و پیشرفته‌تری برای مهار فضاپیماهای بزرگتر آینده نیاز دارد تا بتواند آنها را در نهایت سلامت و ایمنی روی سطح سنگی مریخ فرود آورد و دانشمندان ناسا امیدوارند این فضاپیماهای بشقاب‌پرنده‌ای بتواند به تولید چنین تکنولوژی کمک کند.

چتر نجات‌های آینده باید بتوانند از کشش اتمسفری برای کاهش سرعت خود استفاده کنند و استفاده از کشش اتمسفری به عنوان کاهنده شتاب به آن معنی است